

ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΙΚΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

Εἶναι γνωστό ὅτι, ὁ ὅρος «Ἀποκρυφισμός» εἶναι ὅρος ὀμπρέλα, πού συμπεριλαμβάνει ἓνα ἐξαιρετικά μεγάλο ἀριθμό κινήσεων, δοξασιῶν καί περιπτώσεων. Ἐκ τῶν πραγμάτων, τό γεγονός αὐτό μᾶς ὁδηγεῖ, στό πλαίσιο τῆς δικῆς μας εἰσηγήσεως, νά περιοριστοῦμε σέ ἓνα μεῖζον ὑποσύνολό του, πού εἶναι ὁ «Ἐσωτερισμός». Καί τοῦτο διότι σ' αὐτό τό ὑποσύνολο ἔχομε στίς πηγές ἀντιπροσωπευτικά παραδείγματα-ἀποδείξεις ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἐπὶ πλέον, διότι αὐτό τό ἀποκρυφιστικό ὑποσύνολο παρουσιάζει ἐκπληκτικές ὁμοιότητες μέ τό ἀρχαῖο δαιδαλῶδες αἰρετικό σύστημα τοῦ Γνωστικισμοῦ. Κοινός ὅρος-κλειδί εἶναι ἡ λέξη «Γνώση».

α. Ὁρισμός καί χαρακτηριστικά τοῦ Ἐσωτερισμοῦ

Κατά τήν "Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καί Ἀποκρύφου Γνώσεως", Ἐσωτερισμός "Εἶναι ἡ μελέτη καί ἡ ἐπίδοσις εἰς κάτι πού εἶναι κλειστόν διά τόν πολύν κόσμον. Ἡ περιοχή τοῦ Ἐσωτερισμοῦ, εἶναι προωρισμένη δι' ὀλίγους ἐκλεκτούς, διά τούς ἐπιδιώκοντας τήν Γνῶσιν καί τήν Λύτρωσιν ἀπό τῶν πεπερασμένων ὁρίων τῆς ὕλης"¹.

Ἀπό τόν ὅρισμό αὐτό προκύπτει ὅτι, πρόκειται γιά μετάδοση "κρυφῆς" γιά τούς πολλούς "Γνώσης", ἡ ἀπόκτηση τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τήν μόνη "σωστική συνταγή", πού ὁδηγεῖ στήν "μυστικήν ἔκστασιν"². Στούς τρόπους μεταδόσεως αὐτῆς τῆς

¹ Πέτρ. Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καί Ἀποκρύφου Γνώσεως, τόμ. Α', σ. 7: Ἐτυμολογικά, ὑποστηρίζεται, ὁ ὅρος "Ἐσωτερισμός" "προέρχεται ἐκ τῆς λέξεως "ἔσωτερικός" ἢ ἐκ τοῦ ρήματος "εἴσω-θέω", εἰσέρχομαι εἰς τό ἐσωτερικόν ἑνός ζητήματος, εἰς τό κεκρυμμένον, εἰς ἐκεῖνο πού δέν εἰσέρχεται ὁ καθένας".

² Αὐτόθι, σ. 8.

"κρυφῆς γνώσης" ἐντάσσεται καί ἡ ἀπόκρυφη ἢ ἐσωτεριστική ἐρμηνεία τῶν χριστιανικῶν κειμένων καί τῶν γεγονότων, πού αὐτά ἐμπεριέχουν.

Κατά τούς ἐσωτεριστές, ἡ λεγομένη "ἐσωτερική Παράδοσις", δηλαδή ὁ Ἑσωτερισμός, καίτοι εἶναι μία, ἐντούτοις, "ἀναλόγως τῶν περιοχῶν τῆς Γῆς, τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν λαῶν καί τῶν θρησκειῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφυτευθῇ εἰς αὐτούς", ἔχει ποικίλους τύπους. Ἔτσι, ὁ Ἑσωτερισμός διακρίνεται σέ "χριστιανικόν, ἐβραϊκόν, μουσουλμανικόν, βουδδιστικόν" κ.λπ.³

Πρέπει, ἐπίσης, νά ἐπισημάνουμε ὅτι στόν Ἑσωτερισμό τά σύμβολα κατέχουν κεντρική θέση σέ κάθε διδασκαλία καί ἀποτελοῦν τά "κλειδιά" κάθε ἐρμηνείας. Ἀκόμη καί τά ἀναμφισβήτητα ἱστορικά πρόσωπα καί γεγονότα, ἢ τά φυσικά φαινόμενα, ἐκλαμβάνονται ὡς σύμβολα καί ἐρμηνεύονται ἀλληγορικά, ὡς ὑποκρύπτοντα τήν "μυστική" καί "κεκρυμμένη" γιά τούς πολλούς "γνώση". Καίτοι ὁ Ἑσωτερισμός ἐπιδιώκει νά διαφυλάξει μυστική τήν ἐρμηνεία τῶν συμβόλων, ἐν τούτοις, ὅπως ὑποστηρίζεται στήν ἐσωτεριστική Ἐγκυκλοπαίδεια, πολλές "μυστικές διδασκαλίες" εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας σέ ἔντυπα. Ὅμως, "Τό ἀληθές μυστικόν, τό πραγματικόν ἀπόρρητον τῆς μνήσεως δέν ἐκοινοποιήθη διότι ἐκ φύσεως εἶναι ἀδιάβλητον καί μή κοινοποιήσιμον"⁴.

β. Θεωρητική βάση τοῦ Ἑσωτερισμοῦ

Προτοῦ ὅμως προχωρήσουμε σέ παραδείγματα ἀποκρυφιστικῆς ἐρμηνείας χωρίων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῆς ἐσωτεριστικῆς ἐρμηνείας στά κείμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ στηρίζεται στήν περί Θεοῦ, κόσμου καί ἀνθρώπου θεοσοφική ἀντίληψη τῆς "Νέας Ἐποχῆς". Ὅπως σέ κάθε ἀποκρυφιστική ομάδα τῆς "Νέας Ἐποχῆς", ἔτσι καί στόν Ἑσωτερισμό, ὁ "θεός", ὁ κόσμος καί ὁ ἄνθρωπος ἐντάσ-

³ Αὐτόθι, σ. 10.

⁴ Αὐτόθι, σ. 9.

σονται στό απόλυτο καί απρόσωπο "Έν", μέ τό όποίο είναι "όμοούσιοι". Έξ άλλου, ό Χριστός δέν είναι ό ιστορικός Ίησους Χριστός τών Εὐαγγελίων, αλλά μία κατάσταση (ή "χριστική"), στήν όποία πολλές έξελιγμένες ανθρώπινες ένσαρκώσεις έφθασαν στό παρελθόν αλλά καί σήμερα ζούν ένσαρκωμένες μεταξύ μας.

Έπειδή τά έσωτεριστικά κείμενα πού θά παρουσιάσουμε στήν συνέχεια αναφέρονται στήν έρμηνεία τών λόγων του Ίησου Χριστου, θεωρούμε χρήσιμο νά μεταφέρουμε έδω, πολύ επιγραμματικά, τήν έσωτεριστική περί Χριστου αντίληψη.

Η έσωτεριστική Έγκυκλοπαίδεια, στά λήμματα "Ίησους" καί "Χριστός", γράφει: "Ο Χριστός του Έσωτερισμου διαφέρει κάπως (*sic*) του Χριστου τών θρησκευτικών δογμάτων. Είς τήν έσωτερικήν θεοδικίαν, ό Χριστός καί ό Ίησους δέν είναι άδιαχώριστοι, δέν είναι έν καί τό αυτό πρόσωπον"⁵. Κατηγορεϊ, μάλιστα, εκείνους "τούς έσωτερικούς κύκλους" οί όποιοι, ένω άπορρίπτουν τήν χριστιανική πίστη περί του Ίησου Χριστου, έν τούτοις, χρησιμοποιούν, όπως γράφει, τό όνομα του Ίησου Χριστου *"διά νά προκληθῇ ή έντύπωσις ότι ή διδομένη διδασκαλία είναι χριστιανική καί δέν εύρηται είς αντίφασιν πρός τόν Χριστιανισμόν"*⁶.

Ο έσωτεριστής Αϊβανχώφ διαμαρτύρεται γιατί "οί χριστιανοί όλα τά συγχέουν καί λένε "Ίησους" ή "Χριστός" χωρίς νά κάνουν άπολύτως καμία διάκριση. Ο Ίησους ήταν ό άνθρωπος, ό άνθρωπος πού έζησε στήν Παλαιστίνη σέ μία όρισμένη εποχή, καί ό Χριστός είναι ή θεία αρχή πού ό Ίησους δέχθηκε μέσα του καί πού εκδηλωνόταν μέσα από αυτόν"⁷. Ο ίδιος διαπιστώνει ότι "πολύ λίγοι πιστεύουν ότι ό Ίησους δίδαξε τούς μαθητές Του τίς ούσιώδεις έπιστημες: τήν άλχημεία, τά κάββαλα, τήν άστρολογία καί τή μαγεία"⁸.

Σύμφωνα μέ τήν έσωτεριστική αντίληψη, ό "δάσκαλος" του "Έλληνικού Κέντρου Έσωτερικού Χριστιανισμού" Διον.

⁵ Έσωτερική Έγκυκλοπαίδεια, τόμ. ΣΤ', 364.

⁶ Αυτόθι, τόμ. Γ', σ. 233, (ύπογράμμιση δική μας).

⁷ Ο.Μ. Αϊβανχον, Η άγνωστη διδασκαλία του Χριστου, σ. 156.

⁸ Του ίδιου, Η πνευματική άλχημεία, Άν δέν πεθάνετε δέ θά ζήσετε, σ. 21.

Δώριζας, στις 13.12.1982, ανακοίνωνε στους μαθητές του ότι "Σήμερα είναι ή τελευταία φορά, πού σᾶς ἐμφανίζομαι μέ τό ὄνομα, πού μέχρι τώρα ἤμουν γνωστός σέ σᾶς. Μέ ὀνομάζατε καί Πυθαγόρα καί Κοντχούμι καί ὄντως ἤμουν. Από τώρα σᾶς ανακοινώνω ὅτι ή Νέα μου Ὀνομασία, ὁ νέος τίτλος είναι Χριστός, καθ'ὅτι ἓνα μέ Ἐκεῖνον ἔχω καταστεί... Εἶμαι ὁ Λόγος-Χριστός"⁹. Καί στις 5.3.1983, ἐπανελάμβανε: "Εἶμαι ὁ Ἰωάννης, γιά νά σᾶς βοηθήσω· ὁ Κοσμικός Ἀγγελιοφόρος τῆς Νέας Κοσμικῆς Περιόδου τῆς Δευτέρας Παρουσίας καί εἶμαι καί ὁ **Υἱός-Λόγος-Χριστός τῆς Νέας Παγκοσμίου κινήσεως** τῆς περιστροφῆς τῶν πνευμάτων τῆς ἀνθρωπότητας, πού κυλίνεται στό βοῦρκο τῆς ἄγνοιας... Εἶμαι τό Ἀπειρο Μηδέν... **Ἐγώ Εἰμί, μόνο Ἐγώ...**"¹⁰. Μέ αὐτή τήν ιδιότητα ἀπευθυνόταν σέ κάθε ὁπαδό του παροτρύνοντάς τον: "**Καλεῖσαι νά συνειδητοποιήσεις τήν ἐνότητά σου μέ τόν Λόγο Χριστό. Καλεῖσαι νά φανερώσεις Ἐμένα.** Μήν χάνεις τόν χρόνο σου ἐντρυνώντας σέ περασμένες Διδασκαλίες, πού ἔχουν λήξει"¹¹.

Ἀνάλογη μέ τίς ἀντιλήψεις αὐτές εἶναι καί ή ἐρμηνεία πού δίδεται ἀπό τόν Ἐσωτερισμό στά εὐαγγελικά κείμενα, στά γεγονότα τῆς ζωῆς καί στις διδασκαλίες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατά τήν ἐσωτεριστική ἀντίληψη, τά χριστιανικά κείμενα δέν πρέπει νά ἐρμηνεύονται "ἱστορικῶς, φιλολογικῶς καί φιλοσοφικῶς", ὅπως συμβαίνει στους χριστιανούς. "Τά ἱερά (χριστιανικά) κείμενα δέν εἶναι ἀπλῶς ἱστορικά κειμήλια", καθόσον "ὑπό τό ἐξωτερικόν γράμμα ὑποκρύπτονται ἐννοιαί βαθύταται, συμβολικά ἐκφράσεις ἐνέχουσai δυναμικότητα καί ζωτικότητα, συντελοῦσαν εἰς τήν πνευματικήν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τήν τάξιν τοῦ ἀγνοῦ πνεύματος. Αἱ ἀλληγορίαι τῶν Εὐαγγελίων καί τῆς Ἀποκαλύψεως, ή συμβολική τῶν ὕμνων τῆς καθ'ἡμᾶς ἐκκλησίας (sic), ὁ συμβολισμός τῆς θείας λειτουργίας καί τῶν ἑπτὰ μυστηρίων, δέν θά εἶχον λόγον

⁹ Γέροντα Ἰωάννη, Γεροντικόν - Μόνον διά Γέροντας, Πνευματικές Σχολές, Ὀμιλίες - Ὁδηγίες - Προσευχές, (πολυγραφημένο κείμενο), σσ. 2-3.

¹⁰ Αὐτόθι, σ. 128.

¹¹ Δ. Δώριζα, Ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου, κεφ. 19ο, Καλεῖσαι νά γίνεις Χριστός, σ. 198.

ὑπάρξεως ἐάν ἐπρόκειτο ἀπλῶς περί διαπλάσεως ἀτόμων ἠθικῶν καί καλοπροαιρέτων”¹².

Ὁ Ο.Μ. Αἰβανηον, ὑπογραμμίζει ὅτι “Εἶναι καλό νά διαβά-
ζει κανείς τά Εὐαγγέλια, πρέπει ὅμως νά ξέρει νά τά ἐμβαθύνει
καί νά καταλαβαίνει τί συνέβαινε στό κεφάλι καί τήν καρδιά τοῦ
Ἰησοῦ τή στιγμή πού πρόφερε ὀρισμένες φράσεις”¹³. Καί, βεβαί-
ως, ἐννοεῖται ὅτι τό “τί συνέβαινε στό κεφάλι καί τήν καρδιά τοῦ
Ἰησοῦ” θά τό καθορίσει ἡ συγκεκριμένη ομάδα, ἐπιβάλλοντας
συγχρόνως καί τήν δική της ἐκδοχή καί ἐρμηνεία.

γ. Ἑσωτεριστική ἐρμηνεία χριστιανικῶν κειμένων

Ἄς δοῦμε στήν συνέχεια, ἐν συντομίᾳ, μερικά παραδείγ-
ματα ἐσωτεριστικῆς ἐρμηνείας εὐαγγελικῶν κειμένων. Θεω-
ροῦμε ὡς πολύ ἀντιπροσωπευτικά, ἐν προκειμένῳ τά κείμενα
τοῦ δασκάλου τῆς “Παγκόσμιας Λευκῆς Ἀδελφότητας” Omra-
am Mikhaël Αἰβανηον, τά ὅποια καί κυρίως θά ἐπιστρατεύ-
σουμε.

Παράδειγμα 1ο: “*Εάν μή ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν ἐπὶ τήν
γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει*” (Ιω. ιβ’24).

Σχολιάζοντας τούς λόγους αὐτούς τοῦ Κυρίου, ὁ Αἰβαν-
χάφ, ἐρμηνεύει ἐσωτεριστικά τήν Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.
“Στήν πραγματικότητα”, λέει, “στή φύση ὁ θάνατος δέν ὑπάρχει,
αὐτό πού ὀνομάζουμε “θάνατο” δέν εἶναι παρά ἡ μετατροπή μιᾶς
κατάστασης τῆς συνείδησης ἢ μιᾶς κατάστασης τῆς ὕλης. Π.χ.,

¹² Ἑσωτερική Ἐγκυκλοπαιδεία, τόμ. ΣΤ’, 357. Ἐδῶ διαπιστώνομε αὐτό πού
καί ἄλλοτε ἔχομε ἐπισημάνει, τήν σύγχυση, δηλαδή, ἡ ὁποία καλλιεργεῖται
ἐκ μέρους τῶν διαφόρων παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, ὡς
πρός τήν σχέση τους μέ τήν χριστιανική Πίστη. Ἐνῶ ἐμφοροῦνται ὑπό
ἄκρως ἀντιχριστιανικῶν ἀντιλήψεων, ἐμφανίζονται καί ὁμιλοῦν ὡς
Χριστιανοί. Φαινομενικά δέν ἀπορρίπτουν τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί τά
χριστιανικά Μυστήρια, ὅμως δίδουν σ’αὐτά διαφορετικό περιεχόμενο, μέ
ἀλληγορικό καί συμβολικό χαρακτήρα, πού ἀνατρέπει τήν χριστιανική
πίστη καί διδασκαλία.

¹³ Ο.Μ. Αἰβανηον, Ἡ ἄγνωστη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, σ. 152.

ἐκεῖνος πού πεθαίνει στό φυσικό επίπεδο γεννιέται στό ἀστρικό επίπεδο, καί ὅταν ζήσει ἐκεῖ γιά ἕνα ὠρισμένο χρονικό διάστημα, θά πεθάνει καί θά γεννηθεῖ στό νοητικό επίπεδο... καί οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρις ὅτου διατρέξει ὅλα τά επίπεδα, πρᾶγμα πού θά τόν ἐπαναφέρει στό φυσικό επίπεδο ἀπ' ὅπου θά ξαναρχίσει ἕνα καινούργιο κύκλο"¹⁴.

Στό κείμενο αὐτό εἶναι εμφανής ἡ σχέση τοῦ Ἑσωτερισμοῦ μέ τόν Πνευματισμό καί τήν μετενσάρκωση. Ὁ θάνατος ἐδῶ εἶναι μιᾷ ἀλλαγῇ κατάστασης-ὑπαρξης, μέσα ἀπό διάφορα δῆθεν εἶδη σωμάτων, τά ὁποῖα "περιβάλλεται" ἡ ψυχή διά σειρᾶς θανάτων καί γεννήσεων, δηλαδή μέσω μετενσαρκώσεων.

Αὐτή, ὅμως, ἡ ἐρμηνεία, ὑποστηρίζει ὁ Αἰβανχώφ, μπορεῖ νά δοθεῖ μόνον ἀπό "μῦστες", οἱ ὁποῖοι μποροῦν νά "ἀνασχηματίσουν τή σκέψη τοῦ Ἰησοῦ". Καί τέτοιοι "μῦστες" ὑπῆρξαν οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ἦταν "πολύ ἐξελιγμένα πνεύματα πού στίς προηγούμενες ζωές τους εἶχαν περάσει μέσα ἀπό μεγάλες Μυήσεις" καί εἶχαν διδαχθεῖ ἀπό τόν Χριστό οὐσιώδεις ἐπιστήμες: τήν ἀλχημεία, τά κάββαλα, τήν ἀστρολογία καί τή μαγεία"¹⁵. Γι' αὐτό, πρῶτοι αὐτοί εἶχαν καταλάβει τό ἐσωτεριστικό νόημα τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ.

Παράδειγμα 2ο: "Εγώ καί ὁ Πατήρ ἐν ἐσμέν" (Ιω. ι'30)

Γράφει ὁ Αἰβανχώφ: "Δέν εἶναι εὐκόλο νά κατορθώσει κανείς νά συλλάβει τόν Κύριο σάν ἀδιαχώριστο ἀπό ἐμᾶς. Ὑπάρχουν ὅμως ἀσκήσεις πού ἐπιτρέπουν νά τό κατορθώσουμε". Γιά τόν Αἰβανχώφ, λοιπόν, Θεός δέν εἶναι "ἀδιαχώριστος ἀπό ἐμᾶς". Αὐτό ὅμως γιά νά τό καταλάβουμε πρέπει νά περάσουμε μέσα ἀπό συγκεκριμένες ἀσκήσεις" καί "τεχνικές". Ὅχι μόνον ὁ Χριστός, ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἕνα μέ τόν Πατέρα. Αὐτό ἐννοεῖται, βεβαίως, ὑπό τήν ὀλιστική περί Θεοῦ "νεοεποχίτικη" ἀντίληψη. Δηλαδή, ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶναι

¹⁴ Τοῦ ἰδίου, Ἡ πνευματική ἀλχημεία, Ἄν δέν πεθάνετε, δέ θά ζήσετε, (πολυγραφημένο κείμενο), σ. 20.

¹⁵ Αὐτόθι, σ. 21.

τμήμα καί ἐκδήλωση τῆς οὐσίας τοῦ ὑπέρτατου ἀπρόσωπου Ἑνός, τοῦ "κοσμικοῦ ὄντος", καί ἔχει ὡς σκοπό τῆς ζωῆς του νά ἀνακαλύψει αὐτή τήν "θεϊκότητά" του.

"Πρέπει νά καταλάβετε", λέει ὁ Αἰβανχώφ, "ὅτι ὑπάρχουν δύο πόλοι: ἐσεῖς ὁ ἴδιος, ἐδῶ, ἡ συνείδηση πού ἔχετε γιά τόν ἑαυτό σας, δηλαδή τό κατώτερό σας ἐγώ, καί μετά τό ὑπέρτατό σας Ἐγώ γιά τό ὅποιο δέν ἔχετε ἀκόμη συνείδηση. Αὐτό εἶναι ἐδῶ, ζεῖ μέσα σας καί ἐργάζεται, δέν ξέρετε ὅμως ἀκόμη τί κάνει, ἀλλά ἀπό ἐδῶ, κάτω, μπορείτε νά φανταστεῖτε αὐτό τό ὑπέρτατο ὄν πού κατοικεῖ μέσα σας, πού ζητάει νά ἐκδηλωθεῖ μέσα ἀπό ἐσᾶς γιά νά γνωρίσει τόν ἑαυτό του διά μέσου αὐτῆς τῆς πυκνῆς ὕλης πού εἴστε... μιά μέρα θά γίνει μιά τέτοια θεία φώτιση, ὥστε ἡ συνείδησή σας δέ θά ἔχει πιά ὅρια. Θά εἴστε στό φῶς, στή γοητεία, καί θά αἰσθανθεῖτε ὅτι εἴστε ἓνα μέ αὐτό τό ὑπέρτατο ὄν: τό ἀνώτερό σας Ἐγώ... ἂν μάθετε νά συγχρονίζεστε, δέν ὑπάρχει πιά χωρισμός, αἰσθάνεστε ὅτι εἴστε ἓνα ἄλλο ὄν, καί αὐτό εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού ἔρχεται νά ἐκδηλωθεῖ μέσα σας. Αὐτό εἶναι τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ: "Ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἓν ἐσμέν"¹⁶.

Παράδειγμα 3ο: "Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν" (Ματθ. ε'48)

Ἡ τελειότητα, κατά τόν Αἰβανχώφ, δέν ἐπιτυγχάνεται σέ μιά μόνο ζωή, ἀλλά εἶναι τό "μηχανικό" καί "τεχνητό" ἀποτέλεσμα σειρᾶς μετενσαρκώσεων. Ὄταν, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τούς λόγους αὐτούς, λέει ὁ Αἰβανχώφ, "ὑπονοοῦσε τή μετενσάρκωση. Ἄν ὄχι, ὁ Ἰησοῦς, πού ἦταν τόσο σοφός καί φωτισμένος, πῶς θά μποροῦσε νά ζητήσῃ ἀπό τούς ἀνθρώπους νά γίνουν τέλειοι σέ μιά καί μόνη ζωή; Ἡ λοιπόν θά ἀγνοοῦσε τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἥ δέν εἶχε ἰδέα γιά τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ. Ἄν δέν εἶχε προσβλέψῃ στή μετενσάρκωση, αὐτή ἡ ἐντολή θά ἦταν ἀκατανόητη. Μέ τή μετενσάρκωση ὅλα εἶναι δυνατά καί κατανοητά. Κί' ἂν ὁ Ἰησοῦς ζήτησε τήν τελειότητα ἀπό τούς ἀνθρώπους,

¹⁶ Ο.Μ. Αἰβανχον, Ἡ ἄγνωστη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, σσ. 53-55. Βλ. καί Δ. Δώριζα Προσκλητήριο θέωσης, σσ. 113, 229, 256-257.

εἶναι ἀκριβῶς γιατί ἤξερε ὅτι ἡ τελειότητα εἶναι ὁ νόμος ὁλόκληρου τοῦ σύμπαντος... τό πέρασμα ἀπό τήν εἰκόνα στήν ὁμοίωση, ὑπονοεῖ τή μετενσάρκωση¹⁷.

Ἡ μετενσάρκωση θά συνετελέσει, ἀκόμη, ὥστε στό μέλλον νά μή ὑπάρχουν "μάρτυρες". Διότι "Οἱ μάρτυρες ἔδωσαν αὐτά πού ἔπρεπε καί ἐκπλήρωσαν τήν ἀποστολή τους... ἂν ὑπέστησαν τά μαρτύρια, ἦταν προπαντός γιά νά ἐξοφλήσουν πιό γρήγορα τά χρέη τους, τίς παραβάσεις πού ἔκαναν στό παρελθόν"¹⁸. Τά «χρέη» καί οἱ «παραβάσεις» εἶναι αὐτό πού γενικώτερα στίς ἰνδουϊστικές καί νεοεποχίτικες ἀποκρυφιστικές ὁμάδες ὀνομάζεται «κάρμα».

Ἡ τελειότητα, λοιπόν, τοῦ ἀνθρώπου δέν ἐπιτυγχάνεται κατὰ μίμηση καί κατὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μέσω πολλῶν μετενσαρκώσεων, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος μέ τίς δικές του καί μόνο δυνάμεις φθάνει φθάνει ἀπό τό "καθ' ὁμοίωσιν" στό "κατ' εἰκόνα".

Παράδειγμα 4ο: "Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον" (Ἰω. στ' 54)

Ἐδῶ, τό βασικό καί σωτήριο μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας εὐτελίζεται στόν Ἑσωτερισμό σέ συμβολισμό τῶν δύο συμπαντικῶν ἀρχῶν ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ, ἥ γιά νά μιλήσουμε μέ ἄλλους ἀποκρυφιστικούς ὅρους, τοῦ γιάν καί τοῦ γίνγκ, γιά νά καταλήξει σέ σύμβολο τοῦ ἡλίου.

"Τό ψωμί καί τό κρασί", λέει ὁ Αἰβανχώφ, "παρουσιάζονται σάν τή σάρκα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καί εἶναι σύμβολα πού ξαναβρίσκουμε σέ ὅλες τῆς Μυήσεις". Τά λόγια αὐτά σημαίνουν: "Ἄν φᾶτε τή φωτιά πού βγαίνει ἀπό ἐμένα, καί πού εἶναι ἡ ἀγάπη, ἂν πιεῖτε τό φῶς, πού εἶναι ἡ σοφία, θά ἔχετε ζωή αἰώνια... Ἡ σάρκα καί τό αἷμα, ἡ φωτιά καί τό νερό, εἶναι τά ἴδια σύμβολα ἀλλά σέ διαφορετικά ἐπίπεδα, τῶν δύο αὐτῶν ἀρχῶν, ἀρσενικῆς καί θηλυκῆς, πού ὁ "Μελχισεδέκ ἀποκάλυψε στόν

¹⁷ Αὐτόθι, σσ. 62-64.

¹⁸ Ο.Μ. Αἰβανχον, Ἡ ἄγνωστη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, σ. 153.

Αβραάμ όταν τοῦ ἔδωσε τό ψωμί καί τό κρασί.... διά μέσου αὐτῶν ὁ ἱερέας τοῦ ὑψίστου ἔφερε στόν Αβραάμ μιᾶ θαυμασία μυσταγωγική γνώση πάνω στίς δύο ἀρχές ἀρσενική καί θηλυκή... Τό ψωμί καί τό κρασί εἶναι δύο ἡλιακά σύμβολα γιατί ἀντιπροσωπεύουν δύο ἰδιότητες τοῦ ἡλίου: τό φῶς του καί τή θερμότητά του πού δημιουργοῦν τή ζωή. Ἡ θερμότητά του εἶναι ἡ ἀγάπη καί τό φῶς του εἶναι ἡ σοφία. Λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νά πεῖ: "Ἄν φᾶτε τή σάρκα μου -τή σοφία- καί ἄν πιεῖτε τό αἷμα μου -τήν ἀγάπη- θά ἔχετε τήν αἰώνια ζωή". Καί καταλήγει: "Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος θά εἶναι ἡ ἡλιακή θρησκεία γιατί, διαμέσου τοῦ ἡλίου, κάθε μέρα μπορεῖ κανεῖς νά κοινωνεῖ μέ τή Θεότητα, νά τρώει τή σάρκα καί νά πίνει τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ"¹⁹.

Ἡ σύσταση, λοιπόν, τῆς Θείας Εὐχαριστίας δέν ἔγινε ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό "τῇ νυκτί ἣ παρεδίδετο", οὔτε χαρίζει "ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν αἰώνιον". Τελεῖται γιά νά "συντονίσει" τόν "ἐκδηλωμένο" "ἀνθρωποθεό" μέ τόν ὁμοούσιό του "ἀνεκδήλωτο" συμπαντικό "θεό".

Παράδειγμα 5ο: "Τό θαῦμα τῶν δύο ἰχθύων καί τῶν πέντε ἄρτων" (Ματθ. ιδ'17)

"Πολλοί ἐσωτεριστές", γράφει ὁ Αἰβάνχωφ, "ἔχουν συζητήσει αὐτό τό θαῦμα καί προσπάθησαν νά τό ἐξηγήσουν λέγοντας ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπικαλέσθηκε τίς ἀποκρυφιστικές δυνάμεις γιά νά πολλαπλασιάσει τά ψωμιά καί τά ψάρια. Ὅμως ἐγώ σήμερα θά σᾶς ἐξηγήσω αὐτό τό ἐδάφιο ἀπό μιᾶ ἐξ ὁλοκλήρου διαφορετική ἄποψη καί θά δεῖτε, ὅταν τό κάνω, ὅτι αὐτό περιέχει μερικές ἀπό τίς οὐσιώδεις ἀλήθειες τῆς πνευματικῆς ἐπιστήμης... ἡ Χριστιανική θρησκεία εὐρίσκεται κάτω ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἰχθύων καί τοῦ ἀπέναντί του, τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Παρθένου... Τά Εὐαγγέλια περιέχουν πολλές ἀναφορές σ'αὐτά τά δύο σύμβολα: τούς Ἰχθεῖς καί τήν Παρθένο... Ὁ Ἑρμῆς ὁ ὁποῖος κυβερνᾷ τήν Παρθένο, εἶναι τό ἀγόρι πού ἔφερε τά ψάρια καί τά ψωμιά μέ τά ὁποῖα τράφηκε τό πλῆθος. Καί τό

¹⁹ Αὐτόθι, σσ. 138-141.

πλήθος είναι όλα αυτά τα εκατομμύρια τῶν κυττάρων μέ τά ὅποια εἶναι κατασκευασμένο τά φυσικό μας σῶμα καί τά ὅποια τρέφονται κάθε μέρα ἀπό τά 2 ψάρια καί τά 5 ψωμιά τοῦ ἡλιακοῦ πλέγματος". "Ἡ ἀφήγηση εἶναι συμβολική: Δέν πρέπει νά ἐκληφθεῖ κυριολεκτικά": Συμπέρασμα: "Ἡ ἀφήγηση τῶν Εὐαγγελίων γιά τόν πολλαπλασιασμό τῶν ψωμιῶν καί τῶν ψαριῶν δέν ἀφορᾷ στήν πραγματικότητα τό ὑλικό ψωμί καί τό ὑλικό ψάρι"²⁰.

Μέ τό κείμενο αὐτό ὁ Χριστιανισμός συνδέεται μέ τά ζώδια καί τήν ἀστρολογία, σέ συνάρτηση μέ τήν "νεοεποχίτικη" ἀντίληψη περί τῶν ἀστρολογικῶν ἐποχῶν καί τῶν ζωδιακῶν κύκλων, κατὰ τήν ὅποια ὁ Χριστιανισμός ταυτίζεται μέ τόν ζωδιακό κύκλο τόν Ἰχθύων, τοῦ ὁποίου "χριστός" εἶναι ὁ Ἰησοῦς. [Δέν πρέπει, ἄλλωστε, νά ξεχνᾷμε ὅτι, κατὰ τόν Αἰβανχώφ, "ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε ὅταν τό ἐαρινό σημεῖο ἔμπαινε στόν ἀστερισμό τῶν Ἰχθύων. Ἡ χριστιανική λοιπόν ἐποχή τοποθετεῖται ὑπό τήν ἐπιρροή τῶν Ἰχθύων καί τοῦ ἀντικρυνοῦ ἀστερισμοῦ, τῆς Παρθένου. Ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε ἀπό τήν Παρθένο καί αὐτός ὁ ἴδιος ἀντιπροσωπεύει τοὺς Ἰχθεῖς"²¹.]

Στόν νέο ζωδιακό κύκλο τῆς "ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου" θά κυριαρχεῖ, βεβαίως, ἓνας ἄλλος "χριστός". Καί τέτοιοι "χριστοί" ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἀρκετοί στίς μέρες μας, ἄλλοι μακαρίτες ἤδη καί ἄλλοι ἐν ζωῇ.

Παράδειγμα 6ο: "Ὅσα ἄν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ" (Ματθ. ιη'18)

Ἐδῶ τίθεται ἀπό τόν Αἰβανχώφ τό θέμα τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, οὐδεμία ὅμως ἀπάντηση δίδεται σ'αὐτό. Ἀλλωστε, καί γιά τόν Ἑσωτερισμό, ὅπως καί γιά κάθε "νεοεποχίτικη" ομάδα, δέν τίθεται θέμα ἁμαρτίας καί ἄρα μετανοίας καί συγγνώμης. Ὁ καθένας δίδει λόγο γιά τίς πράξεις του μόνον

²⁰ Ο.Μ. Αἰβανχον, Ἡ Πνευματική Ἀλχημεία, Τό θαῦμα τῶν δύο ἰχθύων καί τῶν πέντε ἄρτων, σσ. 75, 77, 83, 86, 87.

²¹ Αὐτόθι, Τά πόδια καί τό ἡλιακό πλέγμα, σ. 92.

στόν ἑαυτό του. Καί ἂν ἀποτύχει μετενσαρκλώνεται γιά νά ἐξοφλήσει τό «κάρμα» που συσσωρεύσε. Δέν ὑπάρχει Θεός, ὡς πρόσωπο, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου νά ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος καί πρὸς τόν ὁποῖο νά δώσει λόγο ἢ ἀπό τόν ὁποῖο νά ζητήσῃ συγγνώμη. Γι'αὐτό καί, ὅπως τονίζεται σέ ἀποκρυφιστρικό περιοδικό, "Αὐτό πού στόν κήπο τῆς Ἑδέμ ἀποκαλέστηκε ἁμαρτημα, ἦταν ἡ ἐπιθυμία γιά συνειδητή ἐμπειρία, ἡ ἐπιθυμία γιά γνώση τῶν δυνάμεων, συγχρόνως δέ ἡ ταύτιση καί ἡ προσκόλλησις στήν ὑλική ὄψιν τῆς ὑπαρξεως"²². Τό ἐρώτημα μόνον πού τίθεται στήν ἐρμηνεία τοῦ χωρίου αὐτοῦ, κατὰ τόν Αἰβανχώφ, εἶναι: "Γιατί αὐτή ἡ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς;". Καί ἡ ἀπάντησις ἀκατανόητη: "Ο Οὐρανός καί ἡ Γῆ ἀντιπροσωπεύουν πάντοτε τίς δύο ἀρχές, τήν ἀρσενική καί τήν θηλυκή ἀρχή πού ἐργάζονται στό κόσμον, τοὺς δύο πόλους, τόν θετικό καί τόν ἀρνητικό πού ξαναβρίσκουμε σ' ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς Φύσεως καί τῆς ζωῆς. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο πόλων γίνεται πάντοτε μιὰ διαρκὲς ἀνταλλαγὴ, μιὰ κυκλοφορία δυνάμεων"²³.

Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου γιά τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν μετατρέπεται ἐδῶ σέ ἓνα μαγικό τρόπο ἀνταλλαγῆς συμπαντικῶν δυνάμεων.

Παράδειγμα 7ο: "Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κακεῖνος ποιήσει καί μείζονα τούτων ποιήσει" (Ἰω. ιδ'12)

"Αὐτά τὰ λόγια εἰπωμένα 2000 χρόνια πρὶν, ἀπὸ τόν Ἄνθρωπο τῆς Ναζαρέτ", λέει ὁ Αἰβανχώφ, "κρύβουν μέσα τους τήν ἀπάντησις γιά τή φύσιν καί τόν σκοπὸ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξεως. Μὲ αὐτόν τόν ἐκστομισμένο Λόγον, ὁ Ἰησοῦς θά ἀποκαλύψῃ πῶς κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐν δυνάμει Χριστός, φανερώνοντας τήν Υἱότητα-Χριστότητα, ὡς ιδιότητα τῆς ψυχῆς μας, καί πῶς τὰ ἔργα τοῦ Υἱοῦ εἶναι τὰ ἔργα τῆς Χριστικῆς Δύναμης πού ἐννύπτει μέσα μας... τὰ λόγια (αὐτά) ἀπευθύνονται στήν Χριστική μας δυνατότητα, τῇ θεϊκῇ τρισυπόστατῃ φύσιν μας τὴν ὁποία πρέπει

²² Βιολ. Παυλέα, ἐνθ. ἀνωτ., σ. 35.

²³ Ο.Μ. Αἰβανχόν, Ἡ Πνευματικὴ Ἀλχημεία, Γαλβανοπλαστική, σ. 137.

νά ἐκδηλώσουμε ἀφοῦ πρῶτα ἀναγνωρίσουμε. Ὁ σκοπός τοῦ Ἰησοῦ ἦταν νά μᾶς ἀποκαλύψει ἡν ὕπαρξη τοῦ Χριστικοῦ ἑαυτοῦ μας, καί νά ἀφυπνίσει τόν Ἄνθρωπο ὡς πρὸς τὰ περιεχόμενα τῆς οὐσίας του, δηλαδή γιὰ νά μᾶς θυμίσει ὅτι “ΘΕΟΙ ΕΣΤΕ”²⁴.

Δέν εἶναι, λοιπόν, ἡ πίστη στὸν Χριστό, πού θά ἐνεργήσῃ θαυμαστά ἔργα μέσα ἀπὸ ἀγίους ἀνθρώπους. Εἶναι ἡ “Υιότητα-Χριστότητα” κάθε ἀνθρώπου, πού τὰ ἐνεργεῖ. Δέν ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσω τῶν ἀγίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐνεργεῖ ὁ μόνος του ὁ “Ἀνθρωποθεός” μέ τὴν δική του “χριστική δύναμη”.

Στὸ κείμενο αὐτό γίνεται φανερό ἡ περὶ “χριστοῦ” ἀντίληψη τοῦ Ἑσωτερισμοῦ. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ μονογενὴς Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε ἅπαξ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Εἶναι μία “χριστική κατάσταση”, μία δυνατότητα γιὰ ὅλους, τὴν ὁποία θά “ἐκδηλώσουμε ἀφοῦ γνωρίσουμε”.

Παράδειγμα 8ο: “Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον μετ’ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ” (Ιωάν. κγ’43)

Κατὰ τὸν Αἰβανχώφ, οἱ λόγοι τοῦ Ἑσταυρωμένου Χριστοῦ πρὸς τὸν ληστή, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, δέν ἦταν ἡ ἀπάντησή Του στὴν ἐκπεφρασμένη μετάνοια τοῦ ληστῆ καί ἡ ἐγγύηση γιὰ τὴν εἴσοδό του στὴν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Σύμφωνα μέ τὴν περὶ μετενσαρκώσεως διδασκαλία τοῦ Αἰβανχώφ, ἦταν τὸ ἀναγκαῖο ἀποτέλεσμα τοῦ “φυσικοῦ νόμου” τοῦ “κάρμα” του καί τῶν προηγούμενων ἐνσαρκώσεών του: “Ἄν ὁ Χριστός εἶπε στό δεύτερο ληστή ὅτι θά εἶναι μαζί του στό Παράδεισο, γάφει, εἶναι γιατί σέ ἄλλες ἐνσαρκώσεις αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶχε κάνει καλές πράξεις. Λοιπόν, σύμφωνα μέ τὸ νόμο τῆς δικαιοσύνης, παρά τὸ ἔγκλημά του, ἔπρεπε νά ἀνταμοι(ει)φθεῖ γιὰ τίς καλές του πράξεις. Ὁ δεύτερος ληστής μπόρεσε καί μπῆκε στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέ τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιὰ ἓνα χρονικό διάστημα

²⁴ Βιολ. Παυλέα, ἐνθ. ἀνωτ., σ. 34.

μόνο, ἔπρεπε ὕστερα νά ξανάλθει στή γῆ γιά νά ἐξακολουθήσει νά διορθώνει τίς κακές του πράξεις”²⁵.

Στό παράδειγμα αὐτό διαπιστώνουμε τήν βάνανυση κακοποίηση τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἡ μετάνοια τοῦ ληστή μετατρέπεται σέ ἐξόφληση τοῦ «κάρμα» ἀπό δῆθεν προηγούμενες ζωές του καί ὅλως παράλογα συνδέεται μέ τήν μετενσάρκωση.

Παράδειγμα 9ο: “Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός” (Γαλ. β’20)

Θά κλείσουμε μέ ἕνα, τελευταῖο, παράδειγμα ἀπό τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ὁ Ἀπόστολος, μετά ἀπό τούς σκληρούς πνευματικούς του ἀγῶνες, κατά τούς ὁποίους συσταυρώθηκε καί συναπέθανε μέ τόν Χριστό, καυχᾶται ὅτι ζεῖ πλέον κυριαρχούμενος ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό. [Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης ἐρμηνεύοντας τούς λόγους αὐτοῦς τοῦ Παύλου, γράφει: “Οὕτως ἐναργῶς τόν Χριστόν μιμησάμενος ὡς ἐν ἑαυτῷ δεῖξαι τόν ἑαυτοῦ Δεσπότην μεμορφωμένον, διά τῆς ἀκριβεστάτης μιμήσεως μεταβληθέντος τοῦ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εἶδους πρός τό πρωτότυπον, ὡς μηκέτι Παῦλον εἶναι δοκεῖν τόν ζῶντα τε καί φθεγγόμενον, ἀλλ’ αὐτόν τόν Χριστόν ἐν αὐτῷ ζῆν”²⁶. Κατά τήν διδασκαλία αὕτη τοῦ ἁγ. Γρηγορίου] ὁ Παῦλος ταυτίζεται μέ τόν Χριστό, μιμούμενος Αὐτόν καί μεταβάλλοντας τό “εἶδος” τῆς ψυχῆς του σύμφωνα μέ τό θεῖο πρότυπο, χωρίς νά παύει ὅμως νά ὑπάρχει ὁ ἴδιος ὡς ἰδιαίτερο πρόσωπο.

Γιά τόν Ν. Μαργιωρή, ὅμως, ἔνωση τοῦ Ἀπ. Παύλου μέ τόν Χριστό σημαίνει ἐξαφάνιση καί ἀπορρόφηση τῆς δικῆς του προσωπικότητας. “Πόσο ἐδῶ εἶναι ἡ ἔνωση μαζί του!!!”, λέει, “Δέν ὑπάρχει σάν ξέχωρο ἄτομο. Εἶναι μέσα στήν ΕΝΟΤΗΤΑ τῆς Δημιουργίας καί τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ἡ ἀτομικότητά του,

²⁵ Ο.Μ. Αἰνανηον, Ἡ Πνευματική Ἀλχημεία, κεφ. Πραότητα καί Ταπεινότητα, σσ. 11-12.

²⁶ Παρά Π. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τās ἐπιστολάς τῆς Κ. Διαθήκης (Πρός Γαλάτας ἐπιστολή), τόμ Β΄, σ. 32.

ἔχει ἐξαφανισθεῖ ἀπ' αὐτόν πού ζεῖ μέσα του, εἶναι ὁ Κύριός του καί Θεός του, πού παραδόθηκε καί θανατώθηκε γι' αὐτόν"²⁷.

Ὁ Παῦλος δέν εἶναι πλέον μιά ἐξαίσιος ἀνθρωπίνη ὑπαρξη, ἀπείρως διαφοροποιούμενη ἀπό τόν Θεῖον Λόγον ὡς κτίσμα πρὸς Κτίστη. Ἔχει "συνενωθῇ" καί "συνταιριασθῇ" μέ τά "δονήματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ"²⁸ "Εἶναι Οὐσία, ἀπ' τήν Οὐσία τοῦ Πατέρα, εἶναι ἀκτινοβολημένη λάμψη τοῦ Φωτός Του καί τοῦ Πυρός Του, εἶναι μία σπίθα ἀπό τή σπίθα Του καί ἓνα μονάχα ΤΡΙΜΜΑ ἀπό τήν Πανδημιουργική καί Πανεκδηλωτική καί Πανεμφανίσιμη Ὑπόστασή Του"²⁹. Δηλαδή ὁ Παῦλος, ζῶντας ἐν Χριστῷ, ἐκμηδενίστηκε, γιατί ἦταν κατ' οὐσίαν "θεός".

δ. Συμπέρασμα

Από τά ὡς ἄνω παραδείγματα γίνεται καταφανές ὅτι ὁ Ἑσωτερισμός διαστρεβλώνει καί παρερμηνεύει οὐσιαστικά καί συστηματικά τά χριστιανικά γεγονότα καί κείμενα καί ἀνατρέπει τήν Χριστιανική Ἀλήθεια, μέ τίς "ἀποκρυφιστικές" παρερμηνεύσεις τους. Μέ τόν τρόπο αὐτό, προσπαθεῖ νά ἐμφανιστεῖ ὡς "Χριστιανικός Ἑσωτερισμός", διεκδικώντας, μάλιστα, μιά θέση κοντά ἢ μεταξύ τῶν μυστικῶν καί νηπτικῶν πατέρων καί τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀλήθειας. Συχνά, στά ἐσωτεριστικά κείμενα συναντᾶμε ἀποσπάσματα καί λόγους τῶν νηπτικῶν πατέρων. Αὕτη εἶναι, ἄλλωστε, ἡ μέθοδος, ὅχι μόνον τοῦ Ἑσωτερισμοῦ, ἀλλά καί ἄλλων παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς "Νέας Ἐποχῆς", μέ τήν ὁποία ἐπιδιώκουν -καί ἐνίοτε τό ἐπιτυγχάνουν- νά παραπλανήσουν καί νά παρασύρουν ἀστήρικτες ψυχές.

Γράφει ὁ Αἰβανχώφ: "Γιατί πρέπει νά σκοτώσετε ἕναν ἐχθρό πού ἔρχεται νά σᾶς σκοτώσει; Παραλύστε τον, θαμπώστε τον, κοιμίστε τον, ἀφαιρέστε του τή δυνατότητα νά βλάψει... Ἡ χριστιανοσύνη θά μπερδεύεται αἰώνια ὅσο δέ θά ἔχει καταλάβει

²⁷ Ν. Μαργιωρῆ, Μυστικισμός - Χριστοκεντρικός καί Χριστοκρατικός Μυστικισμός, σ. 139.

²⁸ Αὐτόθι, σ. 135.

²⁹ Αὐτόθι, σ. 149.

πῶς νά ἐργάζεται κανείς μέ τά θεϊκά μέσα. Καί ἄλλωστε, ἀφοῦ δέ δίνει καμιά ἀξία στόν ἥλιο στήν πνευματική ζωή, αὐτό δείχνει ὅτι δέν ἔχει ἀκόμα βρεῖ ἀρκετά μέσα γιά νά νικήσει τό κακό”³⁰.

Ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὑπογραμμίζει ὅτι ”Ἡ Ἀγία Γραφή δέν ἀπευθύνεται σέ ἄτομα πού εἶναι διασκορπισμένα, ἀλλά στούς χριστιανούς πού συγκροτοῦν τό ἕνα Σῶμα τοῦ Χριστοῦ... Μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ ἀγία Γραφή παραμένει αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ, πού ἀναγεννᾷ καί σώζει”³¹.

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, εἶναι ὁ μόνος θεόπνευστος καί γνήσιος ἐρμηνευτής τῆς Ἀλήθειας, ”στῦλος καί ἐδρέωμα τῆς ἀληθείας” (Α΄ Τιμοθ. γ΄ 15), διότι τό ἐνεργοῦν ἐν Αὐτῇ Ἅγιον Πνεῦμα τήν καθοδηγεῖ ”εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν” (Ιω. ιστ΄ 13).

Τά χαρακτηριστικά αὐτά ἀποσπάσματα πού παραθέσαμε ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐρμηνεία τῶν θεοπνεύστων κειμένων τῆς Ἀγίας Γραφῆς γίνεται αὐτονομημένα καί αὐθαίρετα, χωρίς τήν καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπό ἀνθρώπους ”ἁμαθεῖς καί ἀστήρικτους”, οἱ ὅποιοι διαστρεβλώνουν τήν Ἀλήθεια καί ὁδηγοῦνται ”πρός ἴδιαν αὐτῶν ἀπώλειαν” (Β΄ Πέτρ. γ΄ 16-17).

³⁰ Ο.Μ. Αἰβανχώφ, Ἡ ἀγνωστη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, σσ. 175-176.

³¹ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἡ Ὁρθοδοξία μας, σ. 282.

Εισήγηση στην ΑΒ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
Πύργος, 18-20.10.2022